

РЕШЕНИЕ

№ 7397

гр. София, 27.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 17.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **13956** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

Образувано е по жалба на Р. И. Т. срещу Заповед № РД-20-98/03.09.2012г. на Директора на Дирекция „Общински строителен контрол” на Столична община, с която на основание чл.195, ал.5 и чл.196, ал.3 ЗУТ е наредено премахването на „Дървен навес – барбекю”, находящ се в УПИ ХХХI-693 на границата с УПИ Ia-693, кв.14, в.з. „Б.”, с административен адрес: [населено място], [улица].

Заповедта се оспорва с доводи за нищожност, поради липса на компетентност на издателя на акта, и незаконосъобразност, поради нарушение на изискването за форма, съществено нарушение на административно-производствените правила и неправилно приложение на материалния закон. Изискването за форма жалбоподателката намира, че в оспорвания акт не е спазено поради неизлагане на фактически основания за издаването му, кореспондиращи с посочената материалноправна разпоредба, послужила като основание за издаването му. Посоченото, че строежът не е предвиден в действащия подробен устройствен план и липсва издадена виза по чл.140 ЗУТ касаят законността на изпълнения строеж по арг. от разпоредбата на чл.225, ал.1, т.1 ЗУТ, а компетентен да установи това обстоятелство е началникът на ДНСК. Според жалбоподателя в производството по чл.195, ал.5 ЗУТ е недопустимо да се установява съответствието на строежа с действащия ПУП, тъй като това не е от компетентността на кмета на общината.

На следващо място намира, че е допуснато съществено нарушение на

административно-производствените правила, тъй като е нарушена разпоредбата на чл.196, ал.2 ЗУТ – липсват данни да е проведено изслушване на заинтересованите лица по преписката. Посоченият в заповедта констативен протокол при извършената проверка на място не бил съставен на място и не бил предявен на жалбоподателката, а посоченото в заповедта, че е изпратен на 30.03.2012г. не отговаряло на фактите.

Като нарушение на материалния закон се сочи, че несъответствието на изградения навес с действащия ПУП и липсата на виза по чл.140 ЗУТ не съставлява основание за издаване на заповед по чл.195, ал.5 ЗУТ, а е предмет на проверка в друго производство – това по чл.225 ЗУТ. Намира, че не са налице предпоставките за премахване на изградения обект като неподходящ по местонахождение и разположение, тъй като се изисква кумулативното наличие на строеж, неподходящ по местоположение, разположение, вид и материали и да е налице засягане на сигурността, безопасността на движението, здравеопазването, хигиената, естетиката, чистотата и спокойствието на гражданите. Липсата на мотиви в тази насока на оспорвания акт, според жалбоподателя е довело до неправилно приложение на материалния закон и издаване на незаконосъобразен индивидуален административен акт, който моли да бъде прогласен за нищожен, при условията на евентуалност – да бъде отменена оспорената заповед. Претендират се разноски. В хода на съдебното производство жалбата се поддържа от адв.И. по съображенията, изложени в нея.

Ответникът – Директора на Дирекция „Общински строителен контрол” при Столична община, чрез юрк.С. оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана по съображения, изложени в писмено становище, представено по реда на чл.152, ал.2 АПК. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие по делото и не изразява становище за законосъобразността на оспорения административен акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и служебно, на основание чл.168, ал.1 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е Заповед № РД-20-98/03.09.2012г. на Директора на Дирекция „Общински строителен контрол” на Столична община, с която на основание чл.195, ал.5 и чл.196, ал.3 ЗУТ е наредено премахването на „Дървен навес – барбекю”, находящ се в УПИ ХХХІ-693 на границата с УПИ Іа-693, кв.14, в.з. „Б.”, с административен адрес: [населено място], [улица].

Видно от нотариален акт № 198, том ХХVI, дело № 5029/1997г. Р. И. Т. се легитимира като собственик на празно дворно място с площ 510 кв.м, съставляващо УПИ ХХХІ-693, кв.14 по плана на [населено място] – [населено място]. С нотариален акт № 75, том І, рег.№ 3876, дело № 299/2000г. за собственост на недвижим имот, придобит по регулация, жалбоподателката се легитимира като собственик на празно дворно място с площ 60 кв.м, което се придава от имот пл.№ 693, собственост на И. Г. К. и празно дворно място с площ от 37 кв.м, което се придава от имот пл.№ 693, собственост на Р. И. В. и М. К. В., като придаваемите места са придобити по силата на утвърдения със Заповед № РД-09-402/10.10.2000г. дворищно-регулационен план на вилна зона „Б.” – Район „П.”.

Производството пред административния орган е започнало по жалба на Р. В.,

собственик на УПИ Ia-693, кв.14, в.з.„Б.„. За започването на административното производство по чл.195 ЗУТ до жалбоподателката е изпратено уведомление изх.№ 94-Р-275/10/24.02.2012г. по реда на чл.26, ал.1 АПК, с което е уведомена за датата и часа на извършване на огледа на строежа, изпълнен в УПИ XXXI-693, кв.14, в.з. „Б.„. О. е извършен в присъствието на жалбоподателката и Р. В..

Видно от Констативен протокол № 1/94-Р-275/09.03.2012г. комисията установила, че в УПИ XXXI-693, кв.14 на границата с УПИ Ia-693, е изпълнен дървен навес – барбекю, долепен до съществуващата подпорна стена между УПИ XXXI и УПИ Ia и плътна ограда, ограждаща УПИ XXXI по югозападната граница. Конструкцията на навеса е дървена като носещите дървени вертикални подпори са стъпили върху стоманобетонова площадка. Покривната конструкция е дървена, трикатна с покритие от керемиди. Изградена е камина, като коминът ѝ е долепен до подпорната стена и плътна ограда.

Съгласно действащия ЗРП на в.з. „Б.„, одобрен със Заповед № РД-50-09-357/17.06.1986г., № РД-50-09-64/21.03.1990г., № РД-50-09-55/13.03.1997г. и частично изменение на дворищната регулация за парцели I-693, Ia-693 и XXXI-693, кв.14, одобрено със Заповед № РД-09-402/10.10.2000г. за УПИ XXXI-693 е предвидено ниско етажно вилно строителство без допълващо застрояване. Установено е, че от главния архитект на Район „П.“ – СО не е издавана виза за проучване и проектиране по чл.140 ЗУТ за допълващо застрояване на регулационната линия между УПИ XXXI-693 и УПИ Ia-693, кв.14, в.з. „Б.„.

На комисията е представено геодезическо контролно заснемане от Р. В. за изпълнената на място ограда спрямо регулационната линия между УПИ XXXI-693 и УПИ Ia-693, кв.14.

Комисията изразила становище, че „Дървен навес- барбекю” е неподходящ по местонахождение и разположение, в нарушение на правилата и нормативите по устройство на територията, тъй като не е предвиден в действащия ПУП и предложила на Директора на Дирекция ОСК на СО да издаде заповед за премахването му на основание чл.195, ал.5 ЗУТ.

Констативният протокол е съобщен на жалбоподателката на 25.04.2012г. чрез поставяне на съобщение на адреса на строежа, предвид че известието за доставяне ИД PS 1137000НЮ G, отправено до жалбоподателката, се е върнало с отметка „непотърсен”. Срещу констатациите на Комисията, обективирани в Констативен протокол № 1/94-Р-275/09.03.2012г., е подадено възражение от жалбоподателката, заведено с вх.№ 9400-1443⁰⁹/10.05.2012г. В него жалбоподателката по същество не оспорва констатациите на комисията, твърди, че е получила от Р. В. декларация, че е съгласен жилищната сграда в имота ѝ да бъде разположена на по-малко от 4 м до оградата, което приела че е съгласие и с построените спомагателни постройки с височина под нивото на изпълнената от него ограда.

От Директора на Дирекция „Общински строителен контрол” на СО е издадена оспорваната в настоящото производство заповед.

По делото е изслушано и прието като неоспорено от страните заключение по допуснатата съдебно-техническа експертиза, което съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено. Съгласно заключението на вещото лице действащият ПУП е приложен като са уредени сметките по регулация, предвижданията за имота, в който е изпълнен процесният строеж, са за нискоетажно вилно застрояване, не е предвидено допълващо застрояване и няма предвиждане за процесния „дървен навес – барбекю”.

Навесът като местоположение и описание отговаря съгласно заключението на описаното в Констативен протокол № 1/94-Р-275/09.03.2012г.

Предвид така установеното от фактическа страна съдът обосновава следните изводи:

Жалбата е допустима – подадена е от активно легитимирана страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол по аргумент от разпоредбата на чл.215, ал.1 ЗУТ, в преклузивния срок по чл.215, ал.4 ЗУТ и при наличие на правен интерес от оспорването.

От съда са изисквани доказателства за начина и датата на съобщаване на оспорваната заповед на жалбоподателката, като такива от административния орган не са представени. С оглед това срокът следва да се тълкува в полза на жалбоподателя, с оглед което съдът намира, че жалбата е подадена в срока по чл.215, ал.4 ЗУТ.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспорваната заповед е издадена от компетентен административен орган - Директорът на Дирекция „Общински строителен контрол“-СО. Компетентността на органа произтича от разпоредбата на чл.196, ал.3 ЗУТ, § 1, ал.3 от ДР на ЗУТ и от Заповед №РД-09-178/19.03.2012г., т.9, с която кметът на СО е делегирал правомощието си за издаване на заповеди по чл.195 ЗУТ на Директора на Дирекция „Общински строителен контрол“-СО, предвид което е неоснователно твърдението на жалбоподателя за нищожност на оспорвания акт.

Спазено е изискването за форма на административния акт, установено в чл.59 АПК, доколкото в чл.196 от специалния закон – ЗУТ, не е предвидено нещо различно. Неоснователно е оплакването на жалбоподателката за неспазване на установената форма предвид неизлагането на фактически основания за издаване на оспорвания акт. Видно от мотивната част на заповедта подробно и аргументирано административният орган е изложил установените факти въз основа на които е направил извода си за приложимост на разпоредбата на чл.195, ал.5 ЗУТ.

При издаването на акта не са допуснати и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Състоянието на строежа е установено по реда на чл.196, ал.1 ЗУТ, като констатациите на комисията не се оспорват от жалбоподателя и не се опровергават от доказателствата, събрани в съдебното производство по обжалване на акта. Неоснователно е твърдението на жалбоподателката за нарушение на административно-производствените правила, обосновано с непроведено изслушване на страните. Съгласно разпоредбата на чл.196, ал.2 ЗУТ Комисията действа служебно или по искане на заинтересованите лица, като събира всички необходими данни за вида и състоянието на строежа и изслушва заинтересованите лица. Видно от Констативен протокол № 1/94-Р-275/09.03.2012г. проверката е извършена в присъствието на жалбоподателката и Р. В., като по констатациите, обективирани в протокола Р. Т. е подала възражение, обсъдено от административния орган в оспорената заповед.

Спазен е и приложимият материален закон, поради което не е налице отменителното основание по чл.146, т.4 АПК. Съгласно чл.195, ал.5 ЗУТ, кметът на общината може да задължи със заповед собствениците на обекти по ал.1 да премахнат, преобразуват или ремонтират неподходящи по местонахождение, разположение, вид и материали огради, гаражи, второстепенни, селскостопански и временни постройки, септични ями, канализационни съоръжения, насаждения, както и да извършат необходимите работи в интерес на сигурността, безопасността на движението, здравеопазването,

хигиената, естетиката, чистотата и спокойствието на гражданите.

По делото се установи, че процесният „Дървен навес – барбекю” е изпълнен от Р. Т. без предвиждане в действащия ПУП и без да е издадена виза по чл.140 ЗУТ, поради което същият се явява неподходящ по местоположение. Това обстоятелство, както и с оглед разположението му – на регулационната граница с УПИ Ia-693, кв.14 го квалифицират и като неподходящ по разположение. Заповедта е обоснована с факти, които са елемент от състава на приложимата правна норма. Неоснователно е възражението, направено в тази насока за неправилно приложение на материалния закон, по аргумент, че установеното от административния орган касае законността на строежа по см. на чл.225, ал.1, т.1 ЗУТ – в този см. Решение № 13934 от 19.11.2009 г. по адм. д. № 7872/2009 г., II отд. на ВАС, Решение № 13078 от 04.11.2009 г. по адм. д. № 7157/2009 г., II отд. на ВАС и др.

Неоснователен е и довода, че неподходящото местонахождение не е основание за премахване на постройките по реда на чл.195, ал.5 ЗУТ. Разпоредбата на чл.195, ал.5 не изисква да е налице кумулативност между неподходящото местонахождение и вредата в санитарно- хигиенно отношение. Касае се за две отделни хипотези, като първата от тях - несъобразяването с действащите териториално-устройствени правила при изграждането на постройките води до потенциална опасност за вреда от вида на описаните в ал.5, чл.195 ЗУТ - сигурността, безопасността на движението, здравеопазването, хигиената, естетиката, чистотата и спокойствието на гражданите - в този см. Решение № 13670 от 16.11.2009 г. по адм. д. № 5789/2009 г., II отд. на ВАС.

По изложените съображения съдът намира, че оспорваната заповед е издадена от компетентен орган, в установената форма, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила и правилно приложение на материалния закон и съответна на целта на закона, поради което жалбата срещу нея е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и на основание чл.78, ал.8 ГПК, вр.чл.144 от АПК, вр.чл.8 и чл.7, ал.1, т.4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, искането на ответника за присъждане на разноски следва да бъде уважено за сумата в размер на 150 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за защита, осъществена от юрисконсулт.

Предвид изложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, II отд., 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. И. Т. срещу Заповед № РД-20-98/03.09.2012г. на Директора на Дирекция „Общински строителен контрол”, Столична община.

ОСЪЖДА Р. И. Т., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична община, Дирекция „Общински строителен контрол”, сумата в размер на 150 лева, представляваща възнаграждение за защита, осъществена от юрисконсулт.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

Административен съдия: